

—Eü !

El își îmbrățișă femeea, buzele lor se alipiră, plângea, săruta portretul, plângea iar și totul fu uitat. Cum spală necazul, lacrămile! In sfârșit, Iacob, atârând la loc portretul, zise, clipind din ochi :

—Foarte bine, dar ar trebui să-î dăm un tovarăș.

Am văzut pe al doilea portret, doamnă; vedeți bine că n'aveți dreptul să surădeți. Presidentul avea dreptate :

—Această durere, in loc de a vă despărți, trebuia să vă lege pentru tot de-a una.

LA PLECARE

Cât de trist am fost, când suindu-te în tren, m'ai părăsit. Un val de sânge mi-a năpădit în față și, neputând să mă ascund emoția, am prins să plâng, să plâng ca un copil. Erea lacrimi de dor, lacrimile durerii pe care o încercam în suflet. Lacrimi... lacrimi!... cât de alinătoare sunteți voi; în voi, dar, găsesce cine-va uitarea.

Voi înduioșați ori ce inimă. Cu voi am smuls iubirea ei a doua oară, cu voi termin cântecul al doilea din poema fericirii mele. In voi vibrează o întreagă lume de duioșie. In voi își pune speranța scăpării ori-care.

Mă simt deprimat.

Când trenul a plecat ușor, ducând cu el comoara viselor mele dragi, mi'am simțit inima zdrobită. Mi'ai scris pentru ultima oară. Te duceai unde ai să fii fericită. Să te perzi ca un fulg ușor în mijlocul balurilor și petrecerilor, iar eu mă afund în duioasa mea singurătate, să vars lacrimi în urma ta.

Când nopțile sunt atât de frumoase, nopțile albastre de Maiu, eu plâng. Numai nopțile de primă-vară deșteaptă amintirile povești. Curg lacrimile mele acum în mijlocul parfumului amețitor din grădină.

Suia trenul ușor în deal, și eu, perdut în extaz, îl urmăream încă cu privire. Un fluturat ușor de batistă în adierea serii se zărește: e al tău.... și sunt fericit.

De-atunci nu ne-am mai văzut, eu singur am rămas în monotonie singurătății, tovarășe doar am lacrimi când dor îți vine de tine. Când seara apare cu cerul tremurând în vioria lumină a stelelor, mi afund privirile în nemărginitul albastru să mă caut astrul fericirii. Dar el a apus. Imi fură dânsul șoptirea melancolică a frunzelor în noapte și'l duce pe aripa lui sus, sus.... în lumii senine. Și te văd, cu capul înconjurat de un nimb argintiu în mijlocul unui cor de îngeri cari îți cântă „osonale“.

O! tu, mângâietoarea de altă-dată a zilelor mele, de ce un mai vii odată!... Ce fericit aș fi când aș putea să mă sorb deliciul de pe buzele tale de coral să mă simt senzațiile de altă-dată, avându-te lângă mine, femeie scumpă,

Ce fericit aș fi!...

ION C. POPESCU.

o Comoară

Un țigan mergea cu danciu la vre-o treabă cine știe,
Tot vorbind de una, de alta, când treceau printr' o câmpie

Daaciu se opri in cale și vorbi așa'ntr'o doară:
—Hei!... ce-am mai visat eu tete, zău găsiserăm o comoară!...

—Aoleo! și ce-ai făcut'o? mă trăsните-ar Dumnezeu

—Iac'am desgropat'o iute! da ști tete numa eu
—Nu m'ai chemat și pă mine? numa tu singur ai fost

—Să te chem? Ia fugi măi teteo ce mă crești așa de prost?

„Iauți tetu ce ma'nvață!“

Da țigan! și inhață

Și îi dă mă rog trântea!

Il erouște, de l deșală

Iar la urma urmei dăce: Na să ști acuma cioară!
Să mă chemi iute pe mine când găsești prin soma comoară!...

VICTOR

TEATRALE

Teatral Național. Reprezentațiile Teatrului nostru Național au loc regulat și până acum s'au reprezentat ca piese noi—Ovidiu, Pigmalion, Vânătorii de dragoste, Sufletul maichi, Cămătarul și Domnița Olena.

De oare ce spațiul nu ne permite ne vom margini a da, conform obiceiului nostru, ce va notițe numai despre una din piese și anume despre ceea mai recentă adică: Domnița Olena de I. Cosmovici.

Acțiunea piesei ne duce în mijlocul oribilor intrigi de la curtea marelui duce al Moscovei, Ivan al III-lea. Soția a doua a marelui duce, Sofia Paleologul, princesă bizantină, vrea să asigure succesiunea tronului fiului ei Vasile; pentru aceasta, puse să se otrăvească fiul din prima căsătorie a marelui duce, Ivan cel tânăr. Nevasta acastuia, Olena, fiica lui Ștefan cel mare, luptă acum pentru a dobândi dreptul la succesiunea a fiului ei și al lui Ivan cel tânăr, Dumitru, — care era, firește, și succesiunea dreaptă și naturală. In această luptă, sprijinită deoparte, pentru Sofia, de cancelarul grec al al marelui duce, Gheorghe Trahianatul și de clica grecească ce o încojoară, iar de cea-l'altă, până ce Sofia e ucisă de fanaticul moscovit, Stromilof. Atunci marele duce, căindu-se de nedreptatea ce a făcut Olenei și fiului ei, vrea să sacreze din nou moștenitor pe Dumitru, dar e ucis într'o revoltă provocată de Trahianatul. In toată această sumbră dramă se împletește istoria unui tragic amor, al cneazului Reapolfski, omul de încredere al Olenei și al cnejinei Evdochia, fata de casă a domniței, două din cele mai frumoase scoase în relief roluri ale piesei.

In sala Băilor Eforiei urmează cu mult succes reprezentațiile *Teatrului Eden sub direcțiunea* Dlui B. Schenk. In fie care seară programul este schimbat și se vede decoruri strălucite și repertoare colosale. Fântâni luminoase, Palatul de Diamant, Palatul iluziunilor;

Somnambula misterioasă, Domeniul umbrelor; Rați vrăjite etc. etc. sunt bucăți din repertoarele Teatrului Eden.

Preturile intrării sunt foarte mici și deci Bucureștenii nu trebuie să peardă ocazia de a vedea aceea ce rar se vede în Capitală.

Violoncelul lui Servais

(O notiță istorică)

Sunt tocmai zece ani de la moartea celui din urmă Servais.

Această istorioară s'a găsit in analele istoriei musicale ale Parisului.

Franz Servais, celebrul violoncelist, călătoria prin Europa, cam pe la jumătatea acestui secol. Gioachimo Rossini, vestitul *Causeur*, asistând la un concert dat de Servais a zis: «numai trei oameni sunt pe cari iam iubit în viața mea, aceștia sunt Paganini, Sivori, și acest Servais».—Și judecata acestui mare artist de astă-dată era mai mult de cât dreptă și meritată.

In copilăria sa, Franz Servais, a fost ucenic la o cismărie, tatăl său Batista Servais, trecea de un daevărat artist, dar nu în musică, ci în meseria sa de cismar, și în special în confecțiunea *Sandalelor* și a *ghetelor*.

Tinărul Franz, părăsi meseria tatălui său, adică abandonă calapodul, pentru a se devota acului și foarfecei, făcându-se croitor și deci cu această meserie se vedea cum el moștenea toate capacitățile paterne; cum tatăl său însă, in zilele de sârbătoare cânta la biserică, sdrăngămind mai mult de cât cântând pe vioară, tinărul Franz își arată și pentru această ocupație a tatălui său simpatie, însă lui îi plăcea trei instrumente: clarineta, violina și contra-basul.

Ast-fel dar, de la Piero-Trapasi și de aci la Matastasio și Giuspe Verdi, și așa mai nainte pină când din întâmplare marchizul de *Sayce* care era foarte bogat, auzind de calitățile și aplicațiunile tinărului Servais, a voit să cunoască pe tinărul și melancolicul musicant și apoi l'a scos de la croitorie și la trimis pe socoteala sa la conservatorul din Bruxelles,

El în curând deveni un bun artist și in cele mai mari orașe ale Europei era bine primit, unde repurta mari succese și triumfuri. In călătoria sa într'una din zilele anului 1841, ajuns la Petersburg.

Se scie că în Petersburg trăia principesa de Yonsonpoff, care se trăgea dintr'o mare familie istorică a sultanilor din Constantinopol, Egipt și Antiochia de pe al, întâia jumătate a acestui secol.

Printre toate lucrurile prețioase ce le avea această principesă, rămase de la familia sa, era și o veche cutie de baga cu închizătorile de argint, in care se afla un violoncel așezat cu mare îngrijire, ce purta inscripția: *Antonius Stradivarius, Gremontensis 1701.*

Se zice, de către cunoscătorii, că acest instrument era un *capo-d'operă* din școala italiană. Familia îl păstra ca pe un lucru prețios și era unicul model în format antic.

Principesa scoase violoncelul care de atâția ani dormia în eleganta cutie și îl dădu lui Franz, rugându-l să esecutive ce-va